

آزادی اخلاقی

به گزارش ایسنا، عماد افروغ (نماینده

مجلس هفتم شورای اسلامی) در نشست

تخصصی «تبیین اندیشه‌ها و آرای سیاسی

امام خمینی (ره)» در جمع دانشجویان دانشگاه

گیلان اظهار داشت: طبق مکاتب لیبرال،

آزادی به معنای انجام خواسته‌های خود

عاری از هرگونه قید و بند است، یعنی فرد

بتواند در انجام خواسته‌های خود آزاد بوده و

هیچ قید و بندی نداشته باشد، اما بعد شرط

آسیبی را مطرح کرده‌اند و قانون را پذیرفته‌اند. هیچ مکتبی در دنیا وجود ندارد که بگوید ما در انجام خواسته‌هایمان هیچ مانعی نداشته باشیم.

وی ادامه داد: در مقام آزادی اندیشه و تفکر نباید هیچ مانعی وجود داشته باشد. همه

می‌توانند امتحان کنند که با تفکر آزادانه می‌شود به خداوند متعال رسید. طبق فطرتی که خداوند

در انسان قرار داده با تفکر آزادانه به خداوند وصل می‌شویم. افروغ خاطرنشان کرد: وقتی

می‌گوییم آزادی برای همگان، پای عدالت و توزیع منصفانه فرصت‌ها و امکانات به میان می‌آید و

همه اینها نهایتاً منتهی به عدالت می‌شوند و اگر معنای دقیقی از عدالت را در نظر بگیریم، این

عدالت است که آزادی را هم در بردارد ولی آزادی این قابلیت را ندارد.

وی همچنین تصریح کرد: امام خمینی (ره) به عنوان رهبر انقلابی، الهی، اخلاقی و مرجع

تقلید نمی‌تواند میل‌گرا باشد و به عقیده من از دیدگاه امام هرگونه میل‌گرایی لیبرالیسم نفی است

و اصل را بر ایمان‌گرایی و نفی خودخواهی، نفی شخصی و نفس‌پرستی می‌داند و آزادی در

انتخابی که اخلاقی باشد مشروع است و انتخاب اخلاقی باعث می‌شود که فرد در برابر هر فرمانی مطیع نباشد.

افروغ با اشاره به اینکه برد عمل آزادی اخلاقی به مراتب وسیع تر از برد عمل آزادی از روی میل است، گفت: در آزادی هایی که انتخابش اخلاقی باشد رفتارها قابل پیش بینی است ولی رفتار انسانی که از روی لذت انتخاب کرده قابل پیش بینی نیست و دایره این انتخاب از جهتی محدود و از جهتی نیز وسیع است چون از ترس غیر خدا رهایی می‌یابد. وی در ادامه گفت: امام خمینی در هدف از حکومت اسلامی حتی عدالت، آزادی و دموکراسی را با وجود تأکید بسیار هدف نهایی نمی‌داند بلکه هدف اصلی و غایی از حکومت اسلامی، معرفت خداست و ارزش غایی، خداوند است و این ملاک ارزشیایی نزد بزرگان است. افروغ تصریح کرد: امام خمینی، فردگرای محض و جمع‌گرای محض نیست امام خمینی به حقوق فردی، گروهها و جامعه توجه دارد بنابراین قید و بندها صرفاً قید و بندهای فردی نیست.

قید و بندها ناشی از یک زندگی جمعی نیز هست، هر جا که آزادی محل عدالت باشد. امام به خاطر دغدغه هایی که نسبت به عدالت داشت محدودیت هایی را برای آزادی فردی فراهم می‌کرد. در فرهنگ عامه مردم فرد مطلوب تنها فردی ولایت پذیر است در حالیکه فرد مطلوب جامعه فردی پرسشگر است که در عین پرسشگری فصل الخطاب رهبری را می‌پذیرد. افروغ در بخش دیگری از سخنانش اظهار داشت: در حکومت دموکراسی مردم نمی‌توانند به صورت جمعی مجری باشند و با انتخاب نمایندگان مجلس و رئیس جمهور به صورت غیرمستقیم در حکومت به ایفای نقش می‌پردازند و عده ای به نمایندگی از مردم تصمیم گیری می‌کنند و این سؤال مطرح است که از کجا معلوم در جهت منافع خودشان تصمیم گیری نکنند؟

افروغ در ادامه گفت: در دموکراسی فقط به شکل توجه شده و نهایتاً شرعیت آن را به مقبولیت و رضایت عامه تبدیل کرده ایم و هیچ ویژگی خاصی برای شخص متصور نشده‌ایم و شخص باید تنها مورد قبول عام باشد پس مکانیزم و ساز و کارهای اخلاقی وجود ندارد و فقط مکانیزم‌ها بیرونی است. وی تصریح کرد: مردمی که پذیرای مظروف امام می‌شوند مردمی عادی

نیستند. ما صرفاً مشروعیت را به معنی شرعیت می دانیم و فقط از بالا به پایین نگاه می کنیم و فقط فرمان را شرعی می دانیم در حالی که از پایین به بالاتر نیز می تواند مشروعیت باشد، چرا نظارت مردم را شرعی نمی دانیم؟ آن چیزی که فرمان را مطاع می کند حکم خداست و آن چیزی هم که نظارت را توجیه می کند باز حکم خداست. افروغ در پایان گفت: امروز بنا به فرمایشات امام خمینی، نیاز داریم که در جوانانمان انگیزه نظارت را به عنوان یک وظیفه شرعی ایجاد و تقویت کنیم.

